

била още оглашена, когато ѝ дошло да стане въ числото на исповѣдниците Христови. Това било още млада и прехубава жена (22 годишна); тя произхождала изъ богата и знатна картагенска фамилия, била женена, и имала малко доилниче дѣте. Майка ѝ била християнка, баща ѝ — язичникъ. Той се боялъ да загуби любимата си дъщеря и въ сѣщото врѣме крайно се смущавалъ за нея предъ своитѣ съграждани—язичници. И за това той, въ началото на гонението, всѣкакъ се старалъ да я прѣдумва да се отрѣче отъ Христа. «Татко!» възразила Перпетуя: „видишъ ли тоя съсудъ . . . Можешъ ли ти да го нарѣчешъ както и да е другоиче, отъ както си е той въ сѣщность? Сѣщо тѣй и азъ немога да се нарѣча другоиче, освѣнъ християнка . . .“ Скоро тя била затворена въ тъмница. „Азъ съмъ се уплашила, казва свята исповѣдница,“ «никога азъ не съмъ била въ толкова ужасна тъмнота ¹⁾. Тѣжкий день! Уморителна духота отъ многото затворени, жестокото обрѣщание на нагледниците и наконѣкъ мжчителното безпокойствие за дѣтенцето. . .» Вѣрующитѣ, като подкупили стражаритѣ, нашли възможность нѣколко да облѣгчатъ страданията на младата исповѣдница. Тя побързала да се възползува отъ даденитѣ ѝ права, за да кърми своето дѣте. Наконѣкъ било ѝ позволено да го земе при себѣ си въ затворътъ. „Тъмницата стана сега за мене палатъ,“ говори зарадванната майка, като милува своето дѣтенце. Въ тъмницата дошелъ при Перпетуя прѣстарелийтъ ѝ баща, и се захванали за нея жестокиѣ испитни. Бащата не заповѣдвалъ на свойта дъщеря, а просилъ я, молилъ я, падалъ предъ нея на колѣна, убѣждавалъ я да се отрѣче отъ вѣрата, цалувалъ ѝ рѣцѣтъ и обливалъ ги съ слъзитѣ си. „Умилосърди се надъ моята съдина,“ казвалъ той на свойта дъщеря, „не прави ме предметъ за поруганье. Поглѣдни на майка си, на братията си, на сина си, той не може да живѣе безъ тебѣ!“ Съ неизразимо безпокойствие глѣдала на него св. Перпетуя и, като си остаяла непрѣклонна въ истината на исповѣдванието, старала се усилено колкото може да умали скърбѣта на стойтъ отецъ. «Нашийтъ животъ,» говорила тя, „не е въ наша власть,—ний сме всички въ рѣцѣтъ Божий.“

Открилъ се съдъ надъ обвиненитѣ въ християнство и явилъ

¹⁾ Римскитѣ тъмници не рѣдко бивали подъ земята. Ни дневната видѣлина, ни прѣвний въздухъ не проникнували тамъ. И въ затворитѣ, които се градили на земната повърхность, прозорцитѣ се правили отгорѣ тѣй, щото едва нѣкое мѣрканье отъ видѣлина дохождало до затворенитѣ.